

Kerry, l'opció europea

El candidat preferit per Europa en les properes eleccions a la presidència dels Estats Units d'Amèrica és sens dubte John F. Kerry. El senador demòcrata representa, sobretot, recuperar les bones relacions trasatlàntiques, trencades sota l'administració de l'actual president Bush. El senador Kerry i els representants més destacats del Partit Demòcrata s'han expressat en la Convenció Demòcrata de Boston pel retorn al multilateralisme, la recuperació i respecte de les organitzacions internacionals, especialment les Nacions Unides, la recerca per acords, ententent que com va dir Gary Hart en un dels panels organitzat pel *National Democratic Institute* en el marc de la Convenció, que cal entendre que el problema dels aliats és que de vegades, tenen les seves pròpies idees i cal respectar-les, criticant directament els dictats i decisions imposades unilateralment per l'actual president Bush.

Amb tot, l'entusiasme pel candidat Kerry caldria matissar-lo des d'una perspectiva europea, perquè en una sèrie de temes de fons, el seu posicionament no arriba fins on els europeus voldriem. En relació al fons de la política actual americana, amb el senador Kerry pot haver-hi més un canvi de tarannà que de fons. En efecte, en la sessió inaugural del Fòrum per a Líders Internacionals, en l'inici de la Convenció, i sota la presidència de la secretària d'Estat del president Clinton, Madeleine K. Albright, el senador Joseph Biden, líder dels demòcrates per afers exteriors en el Senat, va afirmar de manera contundent que els Estats Units havien d'incrementar els seus efectius en seguretat, amb més de quaranta mil homes, que s'haurà de contemplar de nou el servei militar obligatori i que com va dir després a la Convenció l'expresident Clinton, no s'haurà de confondre fortalesa amb prudència. I a més, va quedar clar que no pensaran en integrar-se al tribunal Penal internacional ni ratificaran convenis com el de Kioto.

De fet, a la Convenció, la paraula més usada ha estat "fortalesa" i l'eslògan principal "Una Amèrica més forta". El propi Kerry ha destacat la seva imatge d'heroi de la guerra del Vietnam, iniciant la seva intervenció amb la salutació militar al presentar-se davant d'un superior, que en aquest cas eren els membres de la Convenció i per extensió, el poble americà. És obvi que d'aquesta expressió de fortalesa hi ha un canvi d'estil i una voluntat clara de cooperació internacional, de restablir ponts amb els aliats europeus i d'intentar recuperar una bona sintonia, especialment per contribuir a la reconstrucció de l'Iraq, amb el que es podria tornar a produir aquella dita originada al conflicte dels Balcans: "Els EEUU fan la guerra, Europa paga la pau", serie ingenu pensar que amb la victòria del candidat demòcrata, tots els problemes en relació a Europa quedaran resolts, encara que és segur que trobaran una millor via de solució que amb l'actual president.

Aquesta campanya a la presidència dels EEUU serà molt interessant. S'oposen estils diferents, models diferents, personalitats diferents. Com ens va dir a Boston un antic funcionari clarament demòcrata, es contraposa el social-liberal Kerry al conservador Bush, el pensament elaborat de l'èlit bostoniana al cowboy texà. Però també, des d'aquesta perspectiva hi ha fonaments comuns. El president i candidat, van anar a una de les més excel·lents universitats dels

Estats Units, Yale, i varen ser membres del mateix club universitari, i tots dos, com els seus vicepresidents, són multimilionaris, encara que l'origen de les seves respectives fortunes sigui diferent.

Les propostes de Bush i Kerry també es contraposen en matèria de política domèstica, davant el capitalisme compasiu de Bush, hi ha el model social-liberal de Kerry, que es dirigeix a limitar el poder i les rebaixes fiscals que gaudeixen actualment les grans empreses, a millorar la situació de les classes mitjanes que tenen en el candidat a la vice-presidència, John Edwards el gran defensor, i a incrementar els nivells d'assistència social als més desvalguts, especialment en educació i sanitat. La situació econòmica és hores d'ara menys brillant que un any ençà, amb més preocupació per part dels ciutadans nord-americans sobre l'estabilitat econòmica, el preus energètics i l'ocupació, són factors que provoquen una més gran atenció favorable a les propostes del demòcrates.

En la banda demòcrata, el partit està més cohesionat per anar contra Bush, que al voltant de Kerry. I els americans també. Una enquesta recent mostra que el 52 per cent de l'opinió pública americana pensa que Bush no hauria de ser reelegit, però únicament el 45 per cent pensa que Kerry serà un bon president. És per això que els analistes creuen que, com en l'anterior elecció, uns pocs indecisos en uns pocs Estats decidiran el resultat de les eleccions. Seran unes eleccions molt disputades, que caldrà seguir-les amb atenció. Europa també s'hi juga molt.

Carles A. Gasòliba
Senador por Barcelona.
Vicepresident de la Internacional Liberal